

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2167/2021
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ана Јовановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Вера Ераковић, адвокат из ..., ради супружничког издржавања, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 33/2021 од 26.01.2021. године, у седници одржаној 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 33/2021 од 26.01.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 188/20 од 12.11.2020. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је дана 28.02.2020. године престала обавеза тужиоца да доприноси издржавању тужене износом од 20% од зараде коју остварује, а по основу супружничког издржавања и укинута издржавање туженој установљено пресудом Општинског суда у Нишу П 244/09 од 05.02.2009. године. Другим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 33/2021 од 26.01.2021. године, првим ставом изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Другим ставом изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку у вези члана 403. став 2. тачка 1. ЗПП („Службени гласник РС“

број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Општинског суда у Нишу П 244/09 од 05.02.2009. године, разведен је брак странака, и обавезан овде тужилац да доприноси издржавању овде тужене износом од 20% од зараде коју остварује почев од 20.01.2009. године, док за то постоје законски разлози. Тужилац и тужена живе у заједничком домаћинству и након развода брака, са пунолетним сином који је у радном односу, док је ћерка удата и не живи са родитељима. Тужиоцу се одбија 20%, од пензије коју остварује код РФ ПИО, а на име издржавања тужене. Према решењу надлежног органа од 17.06.2011. године о процени радне способности тужене, тешкоће и препреке код тужене су занемарљиве и не утичу на радну способност и могућност запослења или одржања запослења тужене. Тужена не поседује непокретности на своје име, а оглашена је за наследника иза покојног оца на непокретностима ближе одређеним у самом решењу о наслеђивању, заједно са својим братом и сестром. Тужена од 1998. године, па након развода брака није нигде радила, јер јој је тужилац претио да ће јој укинути супружничко издржавање, није корисник инвалидске пензије и није тражила процену радне способности у скорије време. Осим тога, тужена је пријављена на евиденцији незапослених лица, материјално јој помажу и деца, а била је корисник социјалне помоћи у периоду од 21.03.2019. године до 21.11.2019. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца налазећи да су испуњени услови да се утврди престанак његове обавезе супружанског издржавања тужене.

Према одредби члана 163. Породичног закона („Службени гласник РС“ 18/05, 72/11 и 6/15), издржавање супружника после престанка брака не може трајати дуже од пет година (став 2.), а изузетно, издржавање супружника по престанку брака може се продужити и после истека рока од пет година, ако нарочито оправдани разлози спречавају супружника повериоца издржавања да ради (став 3.). Чланом 167. став 1. тачка 1. истог закона, прописано је да издржавање престаје када истекне време трајања.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је становиште нижестепених судови о основаности тужбеног захтева.

Наиме, у овом случају издржавање тужене било је одређено правноснажном судском одлуком почев од 20.01.2009. године, док за то постоје законски разлози, који рок, у смислу члана 163. Породичног закона је истекао 20.01.2014. године, па је са тим даном престало право тужене на издржавање. Без захтева повериоца издржавања и доказивања неопходних чињеница о постојању нарочито оправданих разлога који га спречавају да ради, издржавање не може бити продужено. Како је издржавање престало истеком времена трајања издржавања, правилно је другостепени суд

применом наведених законских одредби закључио да је тужбени захтев тужиоца за престанак супружанског издржавања основан.

Нису основани ревизијски наводи тужене о погрешној примени материјалног права оспоравањем закључка нижестепених судова да се тужба за продужење издржавања мора поднети пре истека рока од пет година. Наиме, ова обавеза повериоца издржавања произилази из саме садржине цитираних законских одредби које одређују трајање издржавања супружника. Наиме, без обзира да ли је издржавање ограничено или не судском одлуком, трајање издржавања ограничено је законом на рок од пет година. Истеком тог рока, без захтева за продужење издржавања који се мора поднети до истека рока од пет година, издржавање не може бити продужено јер престаје по закону, самим истеком времена трајања и не може се поново остварити. Код наведеног, без утицаја су ревизијски наводи којима се указује да у пресуди није ограничено време трајања издржавања. Осим тога, ирелевантни су и ревизијски наводи о испуњености услова за продужење издржавања туженој због нарочито оправданих разлога који је спречавају да ради а који се тичу њеног здравственог стања.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су већ били правилно оцењени од стране другостепеног суда и оспорава оцена изведених доказа због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП, те их овај суд неће детаљно образлагати у складу са одредбом члана 414. став 2. ЗПП.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд је одбио као неосновану ревизију тужиље и одлучио као у ставу првом изреке применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Трошкови одговора на ревизију не представљају потребне трошкове ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, због чега је одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**